

ÖZGE SARIOĞLU • Yangın

ÖZGE SARIOĞLU 1979 Ankara doğumlu. TED Ankara Koleji'nin ardından ODTÜ İşletme Bölümü'nü bitirdi. İstanbul'da yaşamaya ve öykülerini dönem dönem altzine.net ve kişisel blogu www.diger-yarim.blogspot.com'da yayınlamaya devam ediyor.

İletişim Yayınları 2083 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 325

ISBN-13: 978-975-05-1673-3

© 2014 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2014, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Suat Aysu

KAPAK FOTOĞRAFI Serdar Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Ayla Karadağ

BASKI ve *CLT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ÖZGE SARIOĞLU

Yangın

0

Elimde pas var, dilimde kilit. Hiç kimsenin geçmeye cesaret edemediği yerlere ışık tutmak istiyorum.

Yangınlar yanıyor orada...

Yangın, yeraltında sinsice uyuyan bir siyah pars gibi, huzursuzluğu her an hissedilip de geldiği kesin olarak söylenemeyen bir deprem gibi, yeryüzünün her köşesini ve bucağını hem ayrı ayrı, hem hep bir anda yokluyor.

Doğudan, batıdan, kuzeyden ve güneyden, her yerden alevler çıkıyor. Ta en dipten lavlar fıskırıyor, tepelerden korlar düşüyor. Yangının içindeki tüm insanlar ve canlılar yavaş yavaş ölüyor. Ölüyoruz.

Halbuki, herkes hiç ölmeyecekmişcesine ve hatta yangın hiç yokmuşçasına yaşamaya çalışıyor. Âşık oluyor örneğin. Ya da topluma boyun eğiyor. Veyahut yaşı geçmeden çocuk doğurmak istiyor. Az kazandığına üzülüyor, ikramiye çıksın ya da mirasa konsun diye bekliyor. Dans ediyor ve içiyor. Gülüyor ve sevişiyor. Ve aslında herkes ölüyor yavaş yavaş.

Ve yangın, bir gün geliyor, gökyüzündeki şimşeklerin çağrısına uyup yerin üstündeki mazgallardan ve çatlaklardan kendisine yol bulup da yükseliverdiğinde, onu bir mit zanneden insanların karşısında kanlı canlı bir ejderha gibi dişlerini gösterip ateşlerini püskürterek vücut buluyor.

Tanrı ölümü sıralı vermiyor. İlk önce oğullar ölüyor. Sonra babalar yıkılıyor. Analar peşleri sıra yakıyorlar birer ağıt. Sanki sıra kendilerinde değilmişçesine gidene ağlıyorlar. Gelinlik kızların boynu bükük...

İnsanlar yangın sıcaklığını, hiç beklemedikleri bir anda, açmak için uzandıkları kapının ardında hissediveriyorlar. O ana kadar hiçbir şey yokmuş gibi gülen aydınlık suratları kararıyor. Artık kapıyı ister açsınlar, ister açmadan beklesinler, yangın onları da yutacak, birden fark ediyorlar.

Ve işte o anda dehşete düşüyorlar. Madem bunca yakındadır yangın, öyleyse en yakındakindedir suç, diye düşünüyorlar. Ve birdenbire o yakındakine dış biliyorlar. Gizli sandıklarından çıkartıp bıçaklarını bileliyorlar. Üç-beş kurban da kendilerinden vermeyi göze alıp savaşıyor, galip gelebilirlerse yangından da kaçarlara sanıyorlar.

Aslında yangından kimse kaçamıyor. Er ya da geç herkes ölüyor. Kimi en başından beri bilerek öleceğini, kimi son dakikaya kadar inanmayarak... Kimi kurbanlarını vermiş, kimi kurban olmaya boyun eğmiş olarak... Kimi savaşırken, kimi barışı beklerken... Ama kimse kurtaramıyor kendini yangından. Herkes ölüyor. Kimi hızlı, kimi yavaş...

Yıllar, hatta yüzyıllar öncesinden kurulmuş bir saat gibi, tıkr tıkr çalışıyor yangın. O saat ki ilk kimin kurduğu bilinmez, ama hep duruverdiğinde yeni baştan kuracak birileri olagelmiş. Oysa saatin vidaları sürekli kurulmaktan gevşemiş; yelkovan kurtuluyor artık akrebinden. Artık saatler sonsuzun içinde, alışıl gelmiş zamandan çok daha hızlı akıyor.

Ağaçlar yanıyor. Ya da kan kusuyorlar yeşillerinin yerine. Kararıyor yüzleri, insanların yüzleri gibi. Kararıyor içleri, haykıramıyorlar. Aynı insanlar gibi.

Camlar patlıyor yangın sıcakıyla. Eterine batıyor insanların. Önce yoksullar ölüyor. İnsanlığın değeri olmamış kalabalık kütteleler halinde devriliyorlar. Sanki ayaklarının altı çamurmuşçasına, sanki bataklık onları yutuyormuşçasına erir gibi düşüyorlar. Oysa yer sert, yer acımasız. Düşenleri kavramıyor bile. Yutmuyor, kurtarmıyor. Ortada bırakıyor. Yaşayan diğer canlılara yem olsun diye cascavlak koyuveriyor öylece. Kimse rahatıyla toprağa karışmıyor.

Toprak altındakiler de bitkilere sürgün veremiyor nicedir.

Toprağın altı da yerin üstü gibi kayıyor. Onun içinde de ne varsa, insanların obur makineleri tarafından yoklanıyor. Ve makineler bulduğunu katıyor önüne... “Zaten her şey insan için değil mi?” sözleri yankılanıyor topraktan alınanların boşluğunda. Her şey onlar için olan, betonlara ayak basan insan, toprağın da yandığını görmüyor. Gözün önündekini görmeyen gözün görmediğini nasıl hayal etsin?

Hastalıklar ürüyor insanların içinde. Küçük hastalıklar değil bunlar. O küçük hastalıkların ilaçları var artık. Kutu kutu yutulan hapları, içilen şurupları... Oysa çözümü olmadan çürüyor insanlar. Yangına dahil olduklarını reddederek, sıyrılsızca yemeye, içmeye devam ediyorlar.

Lokantalarda en büyük tabaklarda sunuluyor yemekler. Hiçbir şeyin artık kendi tadı olmadığından, hep soslu geliyor yiyecekler. Yarıyı yeniyor, yarıyı bırakılıyor. Dönüp bir daha bakılmadan çöpe atılıyor kalanlar. Başka yerlerde birileri o yarımları, kokmuş olarak da olsa, bulabildiklerine şükrediyor.

İnsanlar gencine yaşlısına bakmadan koca koca sorumluluk oyuncakları alıyor üstüne. O oyuncağın altında ezilmeye razı gelip oynuyorlar. Yangın ne kadar yakında bakmak zorunda kalmıyorlar böylece. Yangını söndürmekse hiç akıllarından geçmiyor. Geçse bile... Yangın söndürülebilir mi? Bunu kimse kesin olarak bilmiyor. O yüzden oyuncaklarıyla boğuşmaya devam ediyor insanlar. Böylece oynar dururken yangını düşünmeye zamanları kalmıyor.

İnsanların oyuncaklarla oynadıkça oynadıkça, başka oyuncakları oluyor. Ve insanoğlu her bir oyuncağının varlığına hemen alışıyor, sonra da elindeki hiçbir oyuncağı başkasına vermek istemiyor. Başkalarının oyuncaklarını ise ellerinden almak... Ve yanverdiklerinde oyuncaklarına sınıksız sarılmış olarak ölüyorlar. Oyuncaklarsa yanmıyor, bir el tarafından, ölünün kucağından alınıp başka bir ölümlünün kucağına veriliyor.

Gerçek oyuncakların gerçek sahibi çocuklara gelince, onların topaç çevirmeyi bırakalı epey oldu. Şimdilerde ekranlarından ulaştıkları diğer çocuklarla, “kim kimi daha önce öl-

dürecek” diye çekişiyorlar. Ekranlar da nicedir yangın yeri... Artık gözlerinde güneşler yerine puslu bulutlar var çocukların ve artık sorulduğunda büyümek istemediklerini söylüyorlar ki hayatın dertleri başlamasın.

Doğruları var insanların. Geçmiş hasretiyle mi bilinmez, aynı Ortaçağ'daki gibi inanıyorlar. Ve başka doğrulara, onları dinlemeksizin, kurt köpekler gibi saldırıyorlar.

Aslında korkuyor insanlar. O başka doğruların daha büyük kuvvette birisine ait olmasından korkuyorlar. Susuyorlar ya da kendilerinden düşük kuvvettekilere fısıldıyorlar doğru bildiklerini. Ama asla yüksek sesle konuşmuyorlar. Ta ki o en büyük kuvvetteki konuşana kadar... İşte o zaman, kendi inandıklarına uysun uymasın, başlarını sallayarak onaylıyorlar. Ve büyük parmak kime karşı sallanırsa, onu cezalandırıyorlar. Yangına bir odun da kendi elleriyle atıyorlar. Kaşıyorlar, kan çıkıyor.

Ceza göstere göstere verilmiyor. Cezalandırılacak önden biliniyor, kulaktan kulağa söyleniyor. Fakat anlaşma gereği, cezasını alacağı ana kadar güleryüzle ağırlanıyor. Sonra yangından kopmuş bir kor, bir fırtınanın etkisiyle palazlanıyor. Çevredekiler ne olduğunu anlamadan uğultulu bir hortum yükseliyor. İnsanlar kaçıyor. Kapıların ardına saklanıyorlar.

Tek, cezalandırılacak olan durup bekliyor. Çünkü hortumun uğultusu adını çağırıyor. Bekliyor, kaçışın olmadığını bilerek. “Buraya kadarmış,” diyerek bekliyor. Hortum, koca siyah-gri-kızıl bir kütle olarak önünde, yönünde ne bulursa içine katarak geliyor, cezalıyı sarıp sarmalıyor ve sonra yok olup gidiyor.

Kalanlar kapılarının dışına başlarını uzattığında, yalnızca geride kalan artıkları görüyor. Nedeni, nasılı bilmiyor. Hiç soru sormuyor.